

KARTA TCHOUKBALLU

Gra w tchoukball wyklucza dążenie do osiągnięcia prestiżu, tak indywidualnego, jak i grupowego; jest to raczej sport, w którym zawodnicy dążą do osiągnięcia doskonałości poprzez osobisty trening oraz zbiorowy wysiłek.

Ponieważ tchoukball jest dyscypliną otwartą na zawodników o różnych umiejętnościach (wrodzonych lub nabytych), należy każdemu szacunek wymaga od graczy dostosowania postępowania w zakresie techniki i taktyki do bieżącej sytuacji.

Na płaszczyźnie osobistej: z postawy gracza wynika szacunek dla wszystkich innych zawodników, z własnej i przeciwnej drużyny, silniejszych oraz słabszych.

Na płaszczyźnie zespołowej: wynik, jakkolwiek by nie był, nie wpływa na niczyją reputację, a przede wszystkim nie daje podstaw do nietolerancji. Zwycięstwo może dostarczać przyjemności czy radości, lecz nie powinno być powodem do pychy. Radość z wygranej stanowi zachętę, podczas gdy wynikająca ze zwycięstw pycha to źródło walki o prestiż, którą potępiamy jako zarzewie konfliktów międzyludzkich na wszystkich płaszczyznach.

Gra wymaga pełnego zaangażowania: poprzez ciągłe śledzenie ruchu piłki oraz uważną i życzliwą obserwację pozostałych zawodników. Zawodnik nie stawia siebie na pierwszym miejscu. Jego subiektywny udział w wydarzeniach jest wynikiem „spotkania” różnych osobowości, wskutek konfrontacji rozmaitych zachowań podczas gry, innymi słowy:

- poczucie wspólnoty osiągnięć drużyny buduje więzi pomiędzy jej członkami, uczy szacunku dla innych i doceniania ich wartości, a także daje poczucie jedności we wspólnym wysiłku całej grupy;
- następuje próba zgłębienia postaw przeciwników, w stosunku do których należy obrać odpowiedni sposób gry, wolny od jakiegokolwiek poczucia wrogości;
- podstawowym celem każdego zawodnika powinno być poszukiwanie piękna gry.

Uniwersalne doświadczenie sportu może być więc podsumowane słowami: „piękna gra rodzi piękną grę”.

Taka postawa stanowi zasadę społecznego oddziaływania tchoukballu: pozwala na dążenie do doskonałości przy jednoczesnym unikaniu agresywnych zachowań w stosunku do przeciwnika.

Jest to zatem nie tylko reguła gry, lecz również trwała postawa społeczna.

Celem tchoukballu jest zatem inspirowana ideą *fair play* chęć wyeliminowania konfliktów. Nie chodzi jednak o czynienie ustępstw na rzecz przeciwnika, lecz o wspólne działania spajające obie drużyny – piękno gry jednej z nich prowadzi i rozwija piękno gry drużyny przeciwnej.

Poprzez aktywność fizyczną gra staje się ćwiczeniem społecznym: to wspólna mobilizacja środków działania, gdzie lepszy podejmuje się szkolenia mniej doświadczonych; gdzie nie ma indywidualnego mistrzostwa, lecz raczej wspólne dążenie do perfekcji w grze. Słowa: „niech zwycięży lepszy” powinny uzmysławiać, że „lepszym” można zostać tylko dzięki odpowiedniemu przygotowaniu. Wyniki więc słusznie wynagradzają indywidualny i zbiorowy wysiłek.

W tym znaczeniu zwycięstwo powinno dostarczać satysfakcji i spotykać się z uznaniem ze strony rywali. Triumf danej drużyny powinien motywować przeciwnika do równie dobrej gry, nie wywołując u niego poczucia klęski. Wygrywający powinni o to zadbać. Zdrowa satysfakcja z wygranej jest sposobem na wyciągnięcie ręki do przeciwników, w celu ich zachęcenia do skutecznych treningów.

Dlatego też pojęcie „mistrz” powinno ustąpić miejsca skromniejszemu i bardziej właściwemu określeniu „wygrywający”. Grać, aby się doskonalić: to przeświadczenie, że wszelka aktywność podczas gry powinna kształtować zachowanie i rozwijać. Do tego należy dążyć, uprawiając tchoukball na każdym szczeblu, od najmniejszego spotkania towarzyskiego, po poważną konfrontację „na szczycie”.

Zapamiętaj, żaden zbiór zasad nie zastąpi wzajemnego szacunku oraz „Ducha Gry”